

Το να αναλαμβάνεις τις ευθύνες των πράξεων σου και των πολιτικών επιλογών που καθορίζουν τον ρόλο σου στην κοινωνία, είναι μια ηθική αξία, με την οποία γαλουχήθηκα, μεγαλώνοντας και την έχω ως σταθερό ιδανικό, και χαρακτηρίζει την προσωπικότητα μου από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου.

Στον πολιτικό χώρο της αναρχίας μπήκα το 2007, πρωτοσυμμετέχοντας στις φοιτητικές κινητοποιήσεις του καιρού εκείνου. Αυτή ήταν και η πρώτη μου επαφή με τον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο. Συνέχεια είχαν οι πορείες της 17ης Νοέμβρη, απεργιακές κινητοποιήσεις, πορείες αλληλεγγύης κτλ. Από την στιγμή που έπεσαν στα χέρια μου κείμενα αναρχικών συλλογικοτήτων, είδα αυτό που ονειρευόμουν να είναι αποτυπωμένο σε ένα χαρτί, αμέσως κατάλαβα ότι αυτό έψαχνα και ότι η ανάλυση τους για αυτά που ζούμε ταίριαζε με την δικιά μου. Τα εργαλεία των αναρχικών, ο λόγος και η δράση τους, που μέσα από αυτά έβλεπα την ειλικρινή θέληση τους για αλλαγή, πίστεψα ότι είναι τα μόνα ικανά μέσα που θα μπορούσαν να με συντροφέψουν στον αγώνα. Έτσι, άρχισα να κινούμαι πιο ενεργά στο χώρο, θυμάμαι τον εαυτό μου σε κάθε απεργιακή κινητοποίηση να είναι κουκουλωμένος και να πετάει μπουκάλια. Πέρασαν η 5η Μάη, τα μνημόνια με τις κυβερνήσεις να προχωρούν σταθερά και χωρίς να πτοούνται από τις κινητοποιήσεις. Ήταν και είναι ασταμάτητοι, ατάραχοι, υπέγραφαν χωρίς φόβο και ενοχές. Έβλεπα, επίσης, ότι ούτε με τα συμβολικά χτυπήματα ίδρωνε το αυτί τους, η σταθερότητα παρέμενε. Άρχισα να ψάχνω με ποιο μέσο αγώνα θα μπορούσε να προκληθεί αποσταθεροποίηση του συστήματος και έπεσα πάνω στις προκηρύξεις του Επαναστατικού Αγώνα, έψαξα τις πολιτικές και οικονομικές επιπτώσεις των χτυπημάτων της οργάνωσης που επηρέασαν τον ελλαδικό χώρο, είδα να προκαλούνται διπλωματικά σοκ στις σχέσεις της Ελλάδας με τις ΗΠΑ μετά την ρίψη ρουκέτας στην αμερικάνικη πρεσβεία, να κλονίζονται οι αγορές και να σημειώνονται πτωτικές βουτιές στις τιμές μετοχών του χρηματιστηρίου, μετά τα χτυπήματα που έγιναν στο ελληνικό χρηματιστήριο και στο Α.Τ. Καλλιθέας, στο οποίο σημειώθηκε πτώση σε χρηματιστήριο της Ασίας. Οι ενέργειες του Επαναστατικού Αγώνα μιλούσαν από μόνες τους, δηλώνοντας έμπρακτα στην κοινωνία ότι το καπιταλιστικό σύστημα βάλλεται, ότι το κράτος και το κεφάλαιο δεν είναι άτρωτα.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή μου έκανε εντύπωση, μέσα από παραδείγματα αγωνιστών και ένοπλων οργανώσεων, η ανιδιοτέλεια που χαρακτήριζε τις μεταξύ τους σχέσεις, το ότι έβαζαν τον εαυτό τους πέρα για χάρη του αγώνα, θυσίαζαν πράγματα και σχέσεις που άλλοι άνθρωποι δεν θα το έκαναν ούτε για μια ημέρα, την αλληλεγγύη που αναπτυσσόταν μεταξύ τους και αν τους χώριζαν χιλιάδες χιλιόμετρα.

Η συντροφικότητα, του να είσαι δίπλα-δίπλα με ανθρώπους που να ξέρεις ότι ακόμα και αν γίνει η στραβή θα σε υπερασπιστούν μέχρι τέλους, χωρίς να λογαριάσουν το τομάρι τους. Η σιγουριά που αναπτύσσεται για τους συντρόφους πλάι σου, ότι αγωνίζεστε για τον ίδιο λόγο και ότι έχετε τους ίδιους στόχους. Η πολιτική συνέπεια που δείχνουν και έδειχναν οι αναρχικοί, ότι δεν παραιτούνταν, δεν κατέθεταν τα όπλα στα δύσκολα, δεν συμβιβάζονταν, δεν ήταν ρουφιάνοι, δεν λύγιζαν από τα βασανιστήρια και την καταστολή, και στέκονταν όρθιοι με αξιοπρέπεια και μέσα από την φυλακή όσα χρόνια και αν πέρναγαν. Τιμάνε τους νεκρούς συντρόφους τους και η φλόγα του πάθους για λευτεριά δεν έσβηνε ποτέ από μέσα τους. Το ανεπηρέαστο πείσμα τους και το θάρρος τους να βγαίνουν μπροστά απαιτώντας την αλλαγή, παίζοντας την ζωή και την υγεία τους κορώνα-γράμματα. Η πίστη στις αρχές τους, η μη υπεκφυγή σε πολιτικαντισμούς και η μη συνθηκολόγηση με πολιτικούς φορείς. Μέσα από όλα αυτά τα χαρακτηριστικά παραδείγματα και τις συμπεριφορές των αγωνιστών διαμόρφωσα και την πολιτική μου συνείδηση. Οι αξίες αυτές ήταν και θα είναι τα γερά θεμέλια των πολιτικών μου επιλογών και του πως κινούμαι γενικότερα στην ζωή μου. Δυστυχώς, όμως μέσα από την πάροδο του χρόνου συνάντησα συντρόφους/-ισσες, αγώνες και συμπεριφορές που απόκλειναν σε μεγάλο βαθμό με τα παραπάνω. Συνάντησα το ψέμα, τις πισώπλατες μαχαιριές, την όχι κατά μέτωπο αντιπαράθεση, το πούλημα, την πολιτική ασυνέπεια, την αδιαφορία, τον ελιτισμό, ανώριμες συμπεριφορές, κουτσομπολιά, την συνθηκολόγηση με κυβερνητικούς, πολιτικούς παράγοντες και στελέχη, ακόμα και ηγετικούς ρόλους σε πολιτικές

διαδικασίες. Όλα αυτά με κλόνισαν ηθικά και πολιτικά, με έκαναν να σκεφτώ για δεύτερη φορά αν πρέπει να συνεχίσω. Τελικά η πολιτική μου συγκρότηση με βοήθησε να συνεχίσω αφήνοντας όλα αυτά πίσω μου. Επισημαίνω σε αυτό το σημείο ότι γνωρίσω πολλούς συντρόφους, οι οποίοι τελικά διάλεξαν να πάνε σπίτια τους απογοητευμένοι. Ένας ακόμα παράγοντας των επιλογών μου ήταν να ανατρέψω αυτή την συνθήκη.

Συνέχισα, κρατώντας τα καλά και τις υγιείς αναμνήσεις από τις συντροφικές συμπεριφορές που συνάντησα. Η κινητήρια δύναμη που με ώθησε στην επιλογή του ένοπλου αγώνα, ήταν η κοινωνική αδικία που βίωνα ως κομμάτι της κοινωνίας, αλλά και όλων αυτών που συγκαταλεγόμαστε στην ίδια τάξη. Δεν χώραγε στο νου μου ότι το καπιταλιστικό σύστημα, αυτό το αχόρταγο τέρας, κατακρατεί τον παραγωγικό πλούτο της κοινωνίας επιστρέφοντας της πίσω το 1/10 από αυτό που της αντιστοιχεί. Αυτή είναι η σχέση μεταξύ αφεντικών και εργατικής τάξης. Αυτή η απλή διαπίστωση και μόνο, αρκεί για να οπλιστείς απέναντι στην δικτατορία του κεφαλαίου. Με την πάροδο του χρόνου μέσω του διαβάσματος αλλά και δεχόμενη ερεθίσματα από τις τρέχουσες πολιτικές συγκυρίες και αγώνες, η ανάλυση βάθαινε και ξεπηδούσαν ένα-ένα τα δεινά που έχουν προκληθεί από τον καπιταλισμό. Όσο πιο πολλά συνειδητοποιούσα, τόσο πιο πολύ πείσμωνα. Έτσι, ριζώθηκε για τα καλά στην ανάλυση μου, η άποψη ότι η μόνη λύση είναι η κοινωνική επανάσταση. Το κεφάλαιο δεν θέλει σε καμία περίπτωση να δει τα συμφέροντα του να απειλούνται και είναι πάντα έτοιμο να αντιμετωπίσει την απειλή με πολέμους και καταστολή, κρατώντας ακλόνητη την κυριαρχία του. Με συνέπεια να γίνει στόχος μου να αποδείξω ότι, το καπιταλιστικό σύστημα δεν είναι γερό και στέρεο.

Η πορεία μου στον Επαναστατικό Αγώνα και οι λόγοι που επέλεξα αυτόν τον τρόπο δράσης, μέσα από αυτή την οργάνωση, είναι πολιτικοί και έχουν να κάνουν χρονικά με τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες που ζούμε σήμερα. Το κριτήριο των χτυπημάτων του Επαναστατικού Αγώνα κινούνταν πάνω σε μια στρατηγική και δεν είχε τη μορφή της προσωπικής βεντέτας με τους κρατικούς μηχανισμούς. Στόχος των ενεργειών είναι η δημιουργία ρήγματος στο καθεστώς. Μέσα από τις επιθέσεις αυτές, τίθεται για πρώτη φορά στην κοινωνία το μήνυμα: “Η με τον καπιταλισμό ή με την επανάσταση”.

Μετά τις συλλήψεις των μελών της οργάνωσης της 17 Νοέμβρη, η καθεστηκυία τάξη και σύσσωμα οι μπάτσοι έτριβαν τα χέρια τους, διότι ήταν σίγουροι πως ξέμπλεξαν μια και καλή με τις ένοπλες οργανώσεις στην Ελλάδα. Τελικά, έκαναν λάθος, γιατί μέσα στο κλίμα της σιωπής και της αδράνειας που κυριαρχούσε, εκεί, τότε ενεργοποιήθηκε ο Επαναστατικός Αγώνας, με το πρώτο του χτύπημα, αυτό στα δικαστήρια της Ευελπίδων. Μέσα από τις προκηρύξεις του προμηνύονταν τα δεινά των μνημονίων που έρχονταν και των συμφωνιών λιτότητας που θα υπέγραφε ύστερα το ελληνικό κράτος με τους ευρωπαϊούς εταίρους, αλλά και της οικονομικής κρίσης που υπέβασκε καλά καλυμμένη πίσω από τα γεγονότα των Ολυμπιακών αγώνων και έμελλε να ξεσπάσει λίγα χρόνια αργότερα.

Εν έτη 2017, ζούμε σε μια Ελλάδα των τριών μνημονίων, με ένα μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού της κοινωνίας να ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Με την ανεργία να μαστίζει ως πανδημία όλες τις ηλικίες, κάνοντας μας να μιλάμε πια όχι για ζωή, αλλά για επιβίωση και τα εργατικά ατυχήματα να έχουν γίνει πια μια είδηση της καθημερινότητας. Την ταξική εκμετάλλευση μεταξύ καπιταλισμού και κοινωνίας να έχει επικρατήσει. Με όλα τα μέτρα να υπογράφονται αναπάντητα. Πιστεύω ότι είναι πιο επιτακτικό από ποτέ, η ένοπλη ρήξη με το κράτος και το κεφάλαιο να ξεσπάσει. Επιτιθέμενοι σε πολιτικούς και οικονομικούς στόχους, δημιουργώντας πληγές και ανισορροπία, με τελικό σκοπό την γενικευμένη ένοπλη αντιπαράθεση. Δείχνοντας μέσα από αυτό στην κοινωνία τις προθέσεις σου για την δημιουργία άλλων συνθηκών διαβίωσης, και στο κράτος ότι είναι αντιμέτωπο με μια υπολογίσιμη απειλή, συγκροτημένη πολιτικά και ετοιμοπόλεμη. Ο κυριότερος λόγος της συμμετοχής μου στην οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, είναι πως ο ένοπλος αγώνας είναι η μόνη προϋπόθεση για να καταστεί

εφικτή η κοινωνική επανάσταση. Ικανές απαντήσεις που μπορούν να δώσουν ένα ηχηρό μήνυμα στην εξουσία του κεφαλαίου, είναι τα ένοπλα χτυπήματα που γκρεμίζουν τις δομές τους, δείχνοντας στην κοινωνία πόσο ευάλωτοι και εύθραυστοι είναι, και ότι οι συσχετισμοί, στους οποίους στηρίζονται, μπορούν να αλλάξουν. Το έχει δείξει άλλωστε και η ιστορία, τον πανικό που προκαλούν τα χτυπήματα αυτά, από τα μέτρα ασφαλείας που παίρνουν, καθώς τους φοβίζει πολύ και η ιδέα ότι αυτά είναι ευρέως κοινωνικά αποδεκτά.

Όσον αφορά την ανάληψη ευθύνης για την συμμετοχή μου στον Επαναστατικό Αγώνα, δεν αφορά μόνο πολιτικούς λόγους της υπόθεσης, αλλά και ηθικούς και αξιακούς λόγους δικούς μου. Δηλαδή, μέσω αυτής υποστηρίζω ηθικά τις επιλογές που έχω κάνει, απέναντι σε ένα κράτος που ευελπιστεί να λιγοψυχήσω και να κρυφτώ πίσω από το δαχτυλάκι μου. Να απαρνηθώ την συντρόφισσα Πόλα Ρούπα που σταθήκαμε πλάι-πλάι, παριστάνοντας την άσχετη και την απλά αναρχική και ότι η δίωξη μου είναι φρονηματική. Το να αρνείσαι μπροστά στο κράτος και στη κοινωνία τις πολιτικές σου επιλογές, είναι σαν να υπογράφεις μια προσωπική ισόβια καταδίκη, η οποία θα σε ακολουθεί ως ένα πτώμα πίσω από κάθε σου βήμα. Η πολιτική ήττα δεν είναι όμως μόνο προσωπική, είναι και συνολικότερα κινηματική. Διότι, με την στάση αυτή νομιμοποιείς την καταφυγή στη λαμογιά, όπως λέει σοφά ο λαός, κοιτάς να πέσεις στα μαλακά, πουλώντας τους συντρόφους/-ισσες που δρούσατε μαζί και κυρίως αφήνοντας έρμαιο στα χέρια του κράτους και της δικαιοσύνης την πολιτική οργάνωση που συμμετείχες.

Οι σύντροφοι/-ισσες που επιλέγουν αυτόν τον τρόπο δράσης, έχουν και την ηθική υποχρέωση να κουβαλήσουν και το βάρος της οργάνωσης, υπερασπίζοντας την με νύχια και με δόντια απέναντι σε όποιον θέλει να διαστρεβλώσει την ιστορία της και να καταστείλει τον λόγο και την δράση της. Διαλέγω να είμαι ειλικρινής και συνεπής στον αγώνα που επέλεξα. Να σταθώ όρθια, και όχι ως μετανιωμένη, δίπλα στους συντρόφους μου.

Όσο για την σύλληψη μου δε έχω να πω και πολλά, μόνο ότι τα ξημερώματα της 5/1 μπούκαραν, σπάζοντας όλες τις πόρτες των σπιτιών μέχρι να φτάσουν στην δική μου, ομάδες των εκαμ και της αντιτρομοκρατικής. Στην συνέχεια οδηγήθηκα στον 12ο όροφο της γαδα και εκεί άρχισε ο γνωστός τσαμπουκάς με την σήμανση. Εννοείται πως από την πρώτη κιόλας στιγμή αρνήθηκα να συνεργαστώ με τις αρχές, όπως έχω κάνει και στο παρελθόν, αρνούμενη να υποβληθώ στην διαδικασία δακτυλοσκόπησης/των αποτυπωμάτων και της φωτογράφισης. Όσον αφορά την πρώτη διαδικασία, υλοποιήθηκε παρά την θέληση μου, με συνέπεια από τις λαβές και την σωματική πίεση από το βάρος 6 μπάτσων, τα νεύρα του αριστερού μου καρπού να παραλύσουν τελειώς για πολλές μέρες, με αποτέλεσμα να μην μπορώ να το κουνήσω. Η διαδικασία της σήμανσης σταμάτησε εκεί, δεν μπήκαν στον κόπο να δώσουν συνέχεια με τα υπόλοιπα, διότι κατάλαβαν ότι δεν πρόκειται να συνεργαστώ ούτε στο ελάχιστο μαζί τους. Οι ώρες περνούσαν χωρίς να ξέρω τι γίνεται εκεί μέσα, ώσπου άρχισα να μην νοιώθω το χέρι μου, τους ενημέρωσα ότι πρέπει να διακομιστώ άμεσα σε κάποιο νοσοκομείο, το ίδιο τους είπε και ένας ορθοπαιδικός που ήρθε εκεί και με είδε, εν τω μεταξύ ο χρόνος περνούσε χωρίς να γίνεται τίποτα. Η καθυστέρηση μεγάλωνε και πάλι, μέχρι που με πήγαν στα κελιά του 12ου ορόφου. Εκεί συναντήθηκα με την συντρόφισσα Πόλα Ρούπα, η οποία μόλις ενημερώθηκε από εμένα για το συμβάν του ξύλου και της καθυστέρησης, άρχισαν να πέφτουν τραπέζια και μπουνιές στους αντιτρομοκρατάρους από μεριάς της, έξω από τα κελιά, διότι δεν μπήκαμε μέσα. Έπειτα από μισή ώρα έφυγα για ευαγγελισμό. Όταν γύρισα ενημερώθηκα για το που βρίσκεται το παιδί των συντρόφων, αλλά και για την απεργία πείνας και δίψας που είχαν ξεκινήσει, χωρίς δεύτερη σκέψη εννοείται ότι επέλεξα να σταθώ δίπλα τους σε αυτό, γιατί η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας και είναι αυτό που μας ενώνει, μόνο όταν είναι επαναστατική.

Ζήτω η κοινωνική επανάσταση

Τιμή για πάντα στο αναρχικό μέλος του Επαναστατικού Αγώνα Λάμπρο Φούντα

Κωνσταντίνα Αθανασοπούλου, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα